

dende ægtefælle underholdsbidrag, hvis der i enkelte tilfælde er behov herfor.

3. Da der efter forslaget skal være enighed om bidragsspørgsmålet, hvis ægteskabsagen ønskes gennemført ved bevilning, vil det fremtidig altid blive domstolene, der skal tage stilling til en strid om skyldens betydning for bidragspligten, og administrationens praksis bliver derfor ikke længere relevant. Domstolene har gennem bevisførelsen noget større mulighed for at bedømme skyldsspørgsmålet end administrationen, men også under en retssag kan det ofte være vanskeligt at tage stilling til dette spørgsmål.

I denne forbindelse må det fremhæves, at skyldsspørgsmålet efter ægteskabslovsforslaget generelt bliver af langt mindre betydning end efter gældende ret. Medens den ægtefælle, der ved sin egen livsførelse hovedsagelig er skyld i samlivets ophævelse, i almindelighed ikke kan kræve skilsmisse på grund af samlivsophævelse, jfr. ægteskabslovens § 55, og skyldsspørgsmålet i dag har en vis betydning ved forældremyndighedsafgørelsen, jfr. myndighedslovens § 24, stk. 1, jfr. stk. 2, er reglerne om skyld udeladt af de tilsvarende bestemmelser i forslagets § 37 og § 51. Tilbage bliver herefter foruden reglen i § 54, stk. 2, bestemmelsen i § 34, stk. 1, 2. pkt., hvorefter en ægtefælle ikke kan opnå separation på grund af forholdets ødelæggelse, såfremt ødelæggelsen hovedsagelig beror på ægtefællens eget forhold. Skylden vil derfor komme til at spille en langt mindre rolle i ægteskabsagerne end hidtil, og vil derfor formentlig også blive trængt i baggrunden i relation til bidragsspørgsmålet.

4. Betydningen af bestemmelsen i § 54, stk. 2, må derfor ikke overvurderes. På den anden side kan det næppe afvises, at der vil kunne forekomme tilfælde, hvor det kunne synes mindre rimeligt, dersom man ved bidragsafgørelsen skulle bortse fra skylden.

Justitsministeriet vil på grund af reglens forholdsvist ringe betydning imidlertid ikke have afgørende indvendinger imod, at bestemmelsen i forslagets § 54, stk. 2, 3. pkt., udgår, såfremt udvalget ønsker det. Det bør imidlertid i så fald efter justitsministeriets opfattelse overvejes, om det i lovtæksten eller i bemærkningerne i udval-

gets betænkning bør nævnes, at det ikke vil være udelukket ved afgørelsen at tage hensyn til de oplysninger, der måtte foreligge om årsagen til separationen eller skilsmissen.

Kapitel 7. Ikrafttrædelsesbestemmelser m.v.

Spørgsmål 37:

Kan den ved ændringsforslag af 14. februar 1969 foreslåede bemyndigelse i en ny § 70 begrænses til at angå de nordiske lande?

Svar:

1. Som det fremgår af bemærkningerne til ændringsforslaget, er den nye bestemmelse, der foreslås indført som § 70 i ægteskabslovsforslaget, udformet med forbillede i reglerne i adoptionslovens §§ 24-25 og § 1, stk. 2, i loven om inddrivelse af underholdsbidrag.

Også i andre love er der gennemført bemyndigelser, hvis karakter svarer til den nu foreslåede regel, men hvis rækkevidde formentlig må betragtes som større end dennes.

Som eksempler på sådanne bemyndigelser kan nævnes bestemmelsen i forsorgslovens § 21, hvorefter der ved traktat kan indrømmes fremmede statsborgere adgang til vedvarende forsørgelse her i landet, samt reglerne i retsplejelovens §§ 223a og 479, stk. 1, hvorefter der ved gensidig overenskomst med fremmed stat kan tillægges udenlandske domme og retsforlig bindende virkning og eksigibilitet her i landet.

2. Om adoption er der optaget regler i konventionen af 6. februar 1931 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige indeholdende internationalprivatretnlige bestemmelser om ægteskab, adoption og værgeomål. I øvrigt er der ikke indgået overenskomster med fremmede stater om adoption, ligesom bemyndigelsen i adoptionslovens § 25 til at udstede kongelig anordning ikke er benyttet.

Derimod er bemyndigelsesreglen i inddrivelseslovens § 1, stk. 2, benyttet i tre tilfælde:

1°. Bekendtgørelse nr. 269 af 28. juni 1963 til gennemførelse af konventionen af 23. marts 1962 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om inddrivelse af underholdsbidrag.